

Budapest, 1918. december 3. – Budapest, 1996. december 7.

Apja Pethő Sándor újságíró. 1939-ben a Ludovika Akadémián folytatott tanulmányait követően tüzér hadnaggyá avatták, 1945-ben a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Közgazdasági Karán végzett. 1939-től 1941-ig Szombathelyen tűzértisztként szolgált, közigazdászhallgatóként került kapcsolatba a népi mozgalommal, 1943-1944-ben a Magyar Nemzet külső munkatársa. 1944. április-októberben az Északkeleti-Kárpátokban harcoló 1. hadsereg tisztje, a nyilas hatalomátvétel után részt vett a fegyveres nemzeti ellenállási mozgalomban, Bajcsy-Zsilinszky Endre és Kiss János köréhez tartozott. 1944. októbertől a Nemzeti Parasztpárt tagja. Újságíró volt az Új Magyarország című lapnál 1946-1948-ban és a Szabad Szó külpolitikai rovatvezetője, 1947–1948-ban a Honvédelmi Minisztérium sajtóelőadója, sajtófőnöke. 1950-től 1952-ig az MTI ún. külpolitikai turnusvezető-helyettese és a Magyar Nemzet munkatársa, majd az újság rovatvezetője 1954-1956-ban, 1956. október-novemberben a lap szerkesztőbizottságának tagja, a forradalom bukása után elbocsátották. 1957-ben lett a Hétféi Hírek munkatársa, majd 1960-ban lett ismét a Magyar Nemzet főmunkatársa főszerkesztője 1973–1983-ban illetve 1991-1992-ben, 1966-tól a szerkesztőbizottságának tagja, 1989–1992-ben a lap szerkesztőbizottságának elnöke. Az Újságíró Továbbképző Tanfolyamon tanár 1983-tól 1989-ig volt. Országgyűlési képviselő; 1967. március 19-étől Budapest 16. számú, majd 1975. június 15-étől Budapest 17. számú, 1980. június 8-ától Budapest 18. számú egyéni választókerületében. A Magyar Újságírók Országos Szövetsége alelnöke (1966–1989), az Országos Béketanács alelnöke (1963–1973), ügyvezető elnök-helyettese (1973–1979), a Hazafias Népfront Országos Tanácsának alelnöke (1976–1989), a Béke Világtanács tagja (1970-től), a Magyarok Világszövetsége elnökségi tagja (1987-től). A Budapest Fővárosi Tanácsa tagja. Elvégezte a Marxizmus-Leninizmus Esti Egyetemet.